

Gyermeki hit

Egy gyermektanítási gondolatai a Terézvárosi Gyülekezetben

A gyermekiskolában éppen a bűnesetről tanultunk. Felolvastuk 1Mózes 3. fejezetét, versről versre ment a Biblia, egyik kőből a másikba. Lelkesen és nagyon szíven olvasták az igét a 8-9 éves, szeleburdi kisfiúk. Miközben hallgattam néztem őket, elgondolkoztam azon, hogy vajon mennyit értenek meg belőle, nem pedig nehéze-e a szöveg nekik?

Eddig az érdekes témák nekik az érzékszerveiket, de már az érzékenységek (hájjain vagyunk a kisinyoknak). A tőbbi tanítással szeretnénk, hogy szokják a Bibliát, ismerjék meg, tanulják meg érteni és használni, de ami a legfontosabb, hogy szeressék meg. Fedezzék fel azt, hogy mennyire izgalmas, érdekes és csodálatos. Ne azért, mert azt mondjuk nekik, hogy kell, hanem saját ölményből.

De előg erre ez a tanításgoson is rávid egyt tőltőtt idő? Szóval néztem őket, ahogy az érzéktelenségüket tudva, nagyon komolyan olvasták a Bibliát, de közben becsempésztek a gyermeki huncutságot, miközben továbbadták a könyvet: azé Teeee jéjjjjjjsssszz! Kézen kicsit lákdásdtek, kicsit csipkelődtek és persze oda-oda sandítottak is felém, hogy szabad-e. Aztán jákat nevettek, látva a mosolyomat, hogy a komoly feladatot is lehet játékosabban végézni. Elolvastuk a fejezetet. Ezután az ő nyelvükre lefordítva újra akartam nekik mesélni a történetet, de előtte még feltettem egy kérdést, hogy lássam, melyik részek kevésbé egyértelműek. El tudjátok mondani miről olvastunk?

Tudjátok! Mennyire? Teljes egészében! Nevetgátek-e közben? Persze, de megengedtem nekik. A hangulat oldott, kívzvetlen, barátságos és persze játékos volt. És a gyerekek figyeltek. A csapat egyt mindenre emlékezett. Nahát! Nem kell gyermeknyelven újramesélnem. Miközben végignéztem rajtuk, el is szögyelltem magam. Mennyire bekorlátozzuk gyermekeinket azzal, ha nem vesszük őket komolyan! Miután egyértelművé vált, hogy az olvasottakból mindenre emlékeznek, elkezdtek beszélni a leckét. Látásról-látásra igyekeztek nekünk megérteni az édenben történeteket és azt, ami a háttérben meghőzött.

A történethez hozzá tartozik még valami. A gyermekiskola új asztalt kapott, hiszen a nagyfiúk mégse állhatnak kisasztaloknál, kisszékken! Ha komolyan vesszük őket, jár nekik a komoly nagy asztal, nagy székekkel, amit most avattunk. A történet tanulságairól gondoltunk, miközben a srácok a gyűnyű, nagy, masszív asztal alá beprőselődtek, de nagyfiúsan. Ez megteremtette hangulatot, a meghittéget. Fantasztikus beszélgetés alakult ki a fiúkkal a bűnesetről. Mennyire okosak ezek a gyerekek és mennyire világosan tud Isten szólni általuk! Gyermeki egyszerűséggel, őszinte és megkérdőjelezhetetlen hitükkel, az ő szemüvegükön át nézve mennyire máis megvilágítást ad a hit! Mennyivel egyszerűbb, tisztább és világosabb, minden sallangtól mentes. Végül is most ki tanít, kit? És őket vagy ők engem? Nem ok nélkül mondta Jézus,

hogyan az ilyenek a mennyek országa. Állítsanak tartanak. A kard az, hogy hajlandók vagyunk-e belépni a kárhozatba. Minden ostoba gondolatunkat, tudásunkat félretelve, bemészni az asztal alá; velük a megvallani őket. Állítsanak nekik a Bibliát, hogy kárhozatban ők is taníthassanak minket. Elgondolkozni az általuk feltett kérdéseken, figyelni a véleményekre, és van még egy fontos dolog. Miközben beszélünk hozzájuk, nézd az arcukat! Ez a legjobb visszajelzés. Minden szavad visszatér a kárhozatra az arcukon. Ha őszinte hittel beszélünk, úgy, hogy kárhozatban Jézus helyet foglal melletted, jelenléte látható lesz a gyermekek arcán. Amit a Biblia leír, szíjjukra vitathatatlan. Ha szíjjuk van az erőre, a hited mélyre-támaszra, beszélj az ősziről egy kisgyerekkel!

Vájos Viktória